

A photograph of a field of purple flowers, likely lavender, during a golden sunset. The sun is low on the horizon, creating a warm, orange glow that filters through the air and illuminates the scene. The flowers are in various stages of bloom, with some in sharp focus and others blurred in the background. The overall mood is peaceful and serene.

HERBÁR
MYŠLIENOK

*Lubomíra
Stančeková s.*

HERBÁR
MYŠLIENOK

*Lubomíra
Stančeka s.*

Cenzor:

prof. Mons. Jozef Jarab, PhD. 12. 1. 2014

NIHIL OBSTAT:

Spišská Kapitula 26. 1. 2014

doc. ThDr. PaedDr. Mons. Jozef Bielač, PhD.

IMPRIMI POTEST:

Bratislava č. 24/2014, zo dňa 11. 2. 2014

P. ThLic. Jozef Noga, CM.

© P. Prof. Ľubomír Stanček, PhD., CM.

Grafická a jazyková úprava:

PaedDr. Júlia Kubicová

ISBN 978-80-89570-07-2

EAN 9788089570072

1. Dôležité je, byť ostražitý za volantom, a ešte viac v živote viery.

2. Dávajme na seba pozor, budme ostražití a bdelí.

3. Advent je aj vážnym obdobím.

4. Čo to znamená “bdieť”? Znamená to, aby sme nespali, znamená to - aj sa starať, aj očakávať...

5. Kto bdie, ten má otvorené oči a vo svojom vnútri prežíva opravdivé dobro. Kto bdie, ten vo svojom živote zachováva to, v čo verí. Kto bdie, ten sa zrieka každého hriechu.

6. Je čas, ktorý má hlboký význam a zmysel pre našu spásu. Je to čas, kedy sme ochotní sa zriecť mnohých príjemných a dovolených vecí preto, aby sme viac pocítili túžbu po radostnom stretnutí s Bohom.

7. Žiť v pravde, odolávať sebaklamom, víťaziť nad osobným hriechom.

8. Naš hriech robí z duše nehostinnú púšť. V púšti je nedostatok vody; a voda je život. Tak hriech spôsobuje v duši bezútešný stav.

9. Vieme, že na nás veľmi pôsobia spoločenské tlaky, osobné city, zážitky, ľudia z okolia, zdravie, vek, a práve preto aj v skúškach a ťažkostiach je potrebné, vytrvať verne až do konca.

10. Máme prijať svoju smrť nie ako osobnú prehru, ale ako vôľu Božiu.

11. Čo tvár, to iný človek. Je pravdou, že každý sme iný. Na ľudí sa môžeme dívať z rôznych hľadísk. Zastavme sa pri jednej tvári: svojej.

12. Boh miluje človeka. Boh chce, aby sme nielen zanechali hriech, ale aj konali pokánie za spáchané hriechy. Keď robíme pokánie z lásky k Bohu, teda v Duchu Svätom, plníme vôľu Božiu.

13. Je čas splniť vôľu Božiu.

14. Krst a odpustenie hriechov mení stav duše po hriechu na nový život.

15. Vieme, že nikto z ľudí nie je na svete pre niečí, a tým viac nie pre svoj smiech a pobavenie. Poslanie na svete u každého človeka je vážne.

16. Poznať svoj zmysel života.

17. Začína nové ráno nášho života.

18. Je čas návratu k Bohu a teda k prijatiu vôle Božej, poznaniu svojho zmyslu života a jeho prijatia. Je to hlasné oslovenie k návratu k Bohu, vedomého a dobrovoľného zrieknutia sa hriechu. Je to čas, keď chceme zmobilizovať svoje sily k novému a opravdivému životu v spojení s Bohom. Uvedomujeme si, že náš zmysel života nemôže byť v hriechu. Áno, zmysel života nás nenaplní šťastím a pokojom, keď je poznačený hriechom. Kristus svojou smrťou hriech zničil a teda hriech nemá miesto v zmysle života u kresťana katolíka. Je čas rozísť sa s falošným zmyslom života.

19. Je dobré, že vieme prijímať ťažkosti vo viere. Aj v tých najťažších chvíľach mať dôveru v Boha, má význam pre večnosť. Podržať svojou vierou druhého, je povinnosť brata vo viere. Veľmi dôležité v zmysle života je, aby človek zostal verný a zásadový až do konca.

20. Kto z nás je bez hriechu? A čo spôsobuje hriech? Chorobu, ktorá nám zatvára nebo. Viac či menej sme všetci chorí. Vždy je výhodnejšie, venovať sa imunite, ako sa liečiť.

21. Bohu ide o našu spásu. Boh už urobil všetko, aby nás spasil. Nový čas, nová možnosť, nová príležitosť, ktorá sa každý deň neopakuje - to je pre nás dnes podaná ruka, priateľské pozvanie Ježiša k zmene doteraz žitého života.

22. Vieme, že smrťou sa život nekončí, ale len mení. Tomu musí nasvedčovať aj zmysel života. Boj proti hriechu potvrdzuje pravý zmysel života.

23. Poznámka: „Aký život taká smrť“, nepatrí priamo len pre samovraždu.

24. Kríza viery môže mať korene v rôznych oblastiach. Nepoznáme len jeden druh hriechu. Každý vek, každé prostredie a každý stav má svoje radosti, ale aj ťažkosti. Nik z nás, žiadny človek nemôže povedať, že už zvíťazil a nemusí bojovať.

25. Uvedomujeme si, že trpezlivosť, jasný pohľad, poslušnosť a denné sebazapieranie robia z kresťana pravého apoštola.

26. Hriech začína naoko nevinne. Hádka, výmena názorov, ohováranie, intrigy. Tu ešte mnohí hovoria: „Nikoho som nezabil!“

27. Oznam: „Prosím všetkých, ktorým som v živote ublížil, dal zlý príklad, pohoršil, zvedol na hriech, aby mi odpustili. Aj ja prosím Boha za Vás a všetkým odpúšťam.“ Nasledovala celá adresa a poznámka: „Mám rakovinu. Už verím, že Boh je Láska.“

28. Kain žije aj dnes; žije v každom z nás. Áno, pretože každý z nás dokážeme uškodiť ublížiť, druhému. ...dokáže sa tento Kainov symptóm v nás oživiť?

29. Myslíte, že tých, čo sa dopúšťajú hriechu proti piatemu príkazu, nech je akokoľvek vábivý, premyslený, urobí tento čin šťastnými? Predsa vieme, že hriech kotí ďalší hriech. Dlhá reťaz na konci je často ortiel, ktorý si vrah iných vynesie sám nad sebou.

30. Vraj len výmena názorov, ...a prečo siaham nielen svojím jazykom na dobré meno, česť svojho blížneho? Prečo viem ušetriť napríklad otcovi, matke zaucho, kopanec? To som nikoho nezabil? Áno, matka, otec manželka, syn či priateľ ešte dýchajú, ale čo tvoje srdce? Ich srdcia..? Neodumrelo, nezabilo sa tam niečo? Nepočuli sme ešte slová: Radšej by som zomrel, ako znášať také ponižovania, urážky, nelásku?

31. Na zmysel života majú vplyv mnohé činitele. Je správne, že si to uvedomujeme, a že chceme plniť vôľu Božiu. V tom duchu zrealizovať svoje životné kroky, usmerňovať svoje myšlienky, hľadať to, čo od konkrétnej udalosti, dňa, očakáva od nás Boh. Zmysel nášho života má byť v tieni Ježiša - „Bud' vôľa tvoja“ (Mt 6,10).

32. Dnes sa viac zabíjajú duše, ako zabíjajú telá.

33. My neveríme v náhody. A tak aj naše dnešné stretnutie je dar. Boh sa prihovára ku každému.

34. Všetci sme povolaní žiť a sprostredkovať pre iných radosť. Kto to počas života nedokázal, nechcel a pod...., môže žiadať od Boha odmenu radosti v Božom kráľovstve?

35. Čo dnes mnohí, aj pod vplyvom prostredia, v ktorom žijú, ale aj pod vplyvom masmédií, vlastnej nevedomosti, nedostatočných vedomostí a podobne, nepovažujú za vraždu: potrat, interrupcia, prerušenie nenarodeného život, zabitie dieťa v lone matky... Hovoria, že to ešte nie je človek. Kedy sa stáva človek človekom?

36. Otupelo nám svedomie, stvrdlo srdce, nevidíme, nepočujeme, onemeli ústa.

37. Mnohokrát si pri príprave na spoved' uvedomujeme, že sme nežili tak, ako sme túžili žiť, že vlastne pravá radosť sa nedá prežiť mimo Boha, s hriechom v duši.

38. Nech nikto z nás nemlčí, keď sa pácha hriech. Boj proti hriechu nech nás spája, aby sme v láske a kresťanským spolunažívaním dokázali svoju vernosť Bohu, svetu - národu i sebe. Je to naivita? Nie! Je to boj s najväčším nepriateľom, a to je svet, diabol i náš osobný; je to proti Bohu zamerané svedomie.

39. Pravá radosť je tá, ktorá obohatí nielen navonok, ale najmä v našom vnútri, čo snáď i bolí, ale následne lieči, uzdravuje a je začiatkom nového života.

40. Je potrebné žiť pravú radosť. Radosť, ktorá sa nedá podplatiť, ktorá stačí sama o sebe a nedá sa pre žiadny zisk, tá, ktorá jednoducho je, a svieti svojím vlastným svetlom, ktorá prichádza tam, kde sa jej páči a zostáva tak dlho, ako sama chce, ktorá robí život naraz priezračným, jedným okamihom ho naplní šťastím. Túto radosť si nemôžeme kúpiť.

41. Dobrý príklad, opravdivá viera sú často rozhodujúcim povzbudením vo viere pre tých, ktorí práve prežívajú krízu svojej viery.

42. Vieme si spomenúť, čo všetko sme už v živote začínali?

43. Radosť sa z dobra rodí, dobrom žije a kvitne, ale na dobro i pôsobí, pretože sama dobrom, dokonca tým najvyšším je a k dobru volá, povzbudzuje a dáva silu. Radosť bez dobra a dobro bez radosti sú ako úsmev bez lásky a láska bez úsmevu. Poznáme veľkú radosť, ale sú aj malé, sotva postrehnuteľné radosti. Každá z nich, ale rovnako jasným svetlom svieti. Áno, sú veľké i malé dobrá a každé dobro dáva radosti jej priezračnosť, jej neomylnne identifikovanú vznešenosť.

44. Nepokoj sa vo všetkých možných formách nielen vyslovuje, ale ešte horšie sa nepokoj šíri. Ako je to možné?

45. Radosť je možné prijať tak, ako je možné prijať dobro a jemu vlastný život. Prijať, ale nie podriaďiť svojej moci. V našej moci je iba slobodné rozhodnutie pre dobro. V našej moci je iba - otvoriť dvere radosti, za ktorými stojí a klope, aby sme jej otvorili.

46. Poslaním malých radostí je: priviesť nás k povzbudivým slovám. Radosť nie je malá - a to preto, lebo by bola len polovičatá. Malé radosti existujú, pretože život má svoje malé udalosti, pretože žiť nie je len heroizmus a veľkorysosť, ale i jednoduchá pozornosť, neočakávaná nežnosť, milé slovo uznania a náhoda, ktorá pomôže. Na takýchto radostiach sa život nezakladá a nemôže zakladať. Sú ako motýle na rozkvitnutej záhrade, ak na čas odletia, lúka už nie je taká krásna, ale kvitne i naďalej. Ak by motýle odleteli natrvalo, bolo by bez nich tak pekne? Iste nie! Rovnako tak aj malé radosti nerobia os života, ale nedá sa ich ani definitívne či beztrešne zrieknuť.

47. Boh chce našu večnú radosť. A práve preto je správne, že svoj život žijeme tak, aby sme boli hodní našej, nefalšovanej, večnej radosti. Pre túto radosť sme ochotní a schopní všetkého. To je memento.

48. Čím je naplnené srdce (a to je naplnené láskou k Bohu), tým sa prejavujú tvoje ústa, ruky, oči...

49. Kristus nielen žil, ale On stále žije. Žije v Cirkvi a v jej veriacich.

50. Kresťan, ktorý prijal vieru, sa zaväzuje svojím životom vieru vyznávať a žiť. Kto vieru ukryva, nevie, nechce sa s vierou podeliť, ten nenasleduje príklad Panny Márie.

51. Veľkých radostí je mnoho, ale ich úlohou je, aby boli medzníkom, aby označili nový smer životom, aby s neomylnou istotou povedali ľudskej duši, že na orloji ich života odbíja celá. Veľká radosť zaplaví dušu ako povodeň, a nedá sa jej postaviť na odpor. Neskôr, keď upadnú vody, pochybovač môže rozumkovať, pýtať sa po možnostiach omylov, presvedčať sám seba o náhodách a nedorozumeniach, a... príde k presvedčeniu, že chvíľa, keď radosť sa mu sama dala a naplnila jeho život, pomenuje neskutočným snom.

52. Boh nie nás potrebuje, ale my všetci potrebujeme Boha. Každý sme dôležitý v Božích očiach. Každý máme svoje nezastupiteľné miesto. Od každého z nás Boh očakáva, že si verne splníme svoje poslanie.

53. Ktosi dáva radu druhému: Najlepšie je mlčať. Keď však nedokážeš mlčať, to čo povieš, nenapíšeš. Keď to už napíšeš, tak sa nepodpíšeš. Keď sa podpíšeš tak to odvolaj. A keď odvoláš, mlč! ...Súhlasíme?

54. Obraz človeka dostáva svoj konečný tvar, hodnotu a dôstojnosť. Žiaľ, uznanie dôstojnosti, slobody svedomia života zmizli z nášho života, tak isto, ako uznanie Boha! Či sa pokoj Kristov uskutoční, závisí aj od nás, lebo my sme spolutvorcovia pokoja!

55. Kríž a jasle Krista nemožno od seba oddeliť.

56. Vieme, že náš život je často ťažký. Je nesprávne nasadiť si na oči ružové okuliare, očakávať len príjemné udalosti, stretávať len usmiate ľudí, ale aj vedieť zrealizovať slová: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nasleduje ma“ (Lk 9,23).

57. Boh, ktorý vie o človeku všetko, prišiel na svet, aby nás naučil, ako máme dokonale ľudsky žiť. Prišiel, aby priniesol dôstojnosť pre každého z nás. Boh chce dobro človeka. Boh chce večné šťastie pre každého človeka.

58. Ak má zavládnuť pokoj vo svete, musí najprv zvíťaziť pokoj v našich srdciach a myšliach, slovách, vzťahoch, rodine, obci, meste, i národe. Je to možné! Keď by to tak nebolo, bol by to Boh od nás žiadal?

59. Každodenný kríž je aj dar; a je pre nás prínosom, keď vieme zachovať rady Pána Ježiša.

60. Žijeme vo svete, ktorý aj dnes popiera existenciu Boha a zbožňuje iba pokrok a vysokú úroveň materiálneho štandardu. Aj dnes sme svedkami nepochopiteľných reakcií a správania ľudí, a naopak, ako reakcií taktiež zvláštnych znamení.

61. Uvedomujeme si, že naše skutky rozhodujú. Sú dnes tak moderné a aktuálne ako včera ...a ako budú zajtra.

62. V čom je dnešný svet iný?

63. Človek, ktorý pácha hriech za hriechom, chystá sám sebe odsúdenie. Podpaľuje si oheň, v ktorom sám zhorí. Či to nemáme zo životnej skúsenosti, že človek, čo šíri okolo seba hriech, potom zúfalo pobehuje v hrôze, ktorú sám rozpútal?

64. Cesta za Kristom je cesta obetí.

65. Sú kresťania, ktorí by svoju vieru najradšej videli a žili bez krížov, ťažkostí, námah či obetí.

66. Istota, že Boh u nás jestvuje, je z celého sveta, keď vidíme tú krásu, poriadok, harmóniu. Napríklad sa nám zdá, že hviezdy stoja na mieste, a pritom sa pohybujú veľkou rýchlosťou. Každá má svoju dráhu a nevybočí z nej. Kto by okrem Boha dokázal tak geniálne nakresliť rozloženie vesmíru pre milióny hviezd, ktorý nepotrebuje niečo vylepšovať alebo skúmať...?

67. Dnes je to vec svedomia, aby sme odstránili každý nepokoj, tak v sebe ako aj zo svojho okolia. Pokoj Kristov potom zavládne medzi nami a v nás.

68. Mnohí z nás sedíme na zrúcaninách svojich domov, v popole svojich snov o šťastí nádherného rodinného života.

69. Veríme, že Boh je, keď nám zanechal stopu svojho bytia. Tou stopou jeho bytia je svet. Vieme, že všetko musí mať svoju príčinu, a musí ju mať tiež celý svet. Jeho jestvovanie potvrdzuje jeho bytie. Jeho existencia je stopou Božou, ktorú bez ťažkosti pozorujeme.

70. Vieme, že skutočná láska obohacuje človeka. Je prínosom tak pre život spoločenský ako i život duchovný.

71. Máme si pripomenúť, že Boha máme milovať, pretože On miluje nás.

72. Je školou vedieť správne zomrieť.

73. V našich rodinách si nemôžeme dovoliť robiť, čo chceme. My ani nechceme, preto sa obraciame o pomoc ku Svätej rodine - Ježišovi, Márii a Jozefovi o milosti.

74. Boh cez prorokov, vyzýva k zmene života ľudí.

75. Svet potrebuje pokoj. Pravý pokoj môže dať jedine Boh. Všetci sme oslovení modliť sa za pokoj vo svete. Sme svedkami, že Boh si praje naše modlitby a prosby o pokoj.

76. Mnohým sa život v dvojici stal peklom na zemi. A keď sa k tomu ešte pripoja ťažkosti v rodine, ktoré často končia rozvodom, alkoholom, narkomániou - máme obraz mnohých nešťastných rodín z nášho okolia.

77. Je potrebné, aj v rodine, manželstve, slobodnom stave žiť spoločenským životom, venovať sa kultúre, športu, a tiež aj užiť si do- bier pre dušu i telo... Všetko je dovolené, čo nie je hriech.

78. Uvedomujeme si, že náš krst je nielen záväzok pred Bohom, ale aj pred celým okolím, kde žijeme.

79. Aby sme lepšie pochopili význam krstu, Boh zariadil veci a udalosti tak, že pomocou znakov, môžeme krst ešte viac pochopiť. Prečo voda? Bez vody sa zem stávala pustou, krajina - krajinou hladu a smrti. Slnko vypálilo život v rastlinách a človek bez vody zomiera. Voda, ktorá dáva život prírode, je vo sviatosti krstu znakom Božieho života, ktorým nás obdaroval zmŕtvychvstalý Kristus. Obmytie vodou bolo znamením hodnosti. Ježiš ako Boh a Pán, umyl nohy učeníkom. Obmytím vodou pri krste, sa stávame Božími deťmi, dostávame hodnosť priateľov Boha.

80. Dieťa nepotrebuje zbytočné veci, dieťa chce lásku.

81. Boh povýšil manželstvo na sviatosť. Sviatosť manželstva je dar.

82. Aký je náš vzťah ku sviatosti krstu, ktorú sme všetci prijali?

83. Dnes ešte nie je neskoro. Zajtra už neskoro môže byť.

84. Viera vedie človeka k duchovným zážitkom, ktoré ho obšťastňujú a presvedčajú o správnosti jeho cesty.

85. Povinní sme Boha poznávať. Ten, kto nepozná Boha, nemôže ho milovať.

86. Boh túži, aby nás mohol obdarovať. Nikomu na človeku tak nezáleží, ako Bohu. Spoznávame vo svojom živote, že aj nepríjemné, ťažké, ale i neľahké situácie v našom živote, keď ich prijímame ako dar od Boha, prinášajú nám Božie požehnanie.

87. Málo je nás, čo sa môžeme vrátiť na tie miesta a zastať na prahu domu nášho detstva.

88. Mohli by sme vykonať ešte viac dobra, a následne by sme od Boha obdržali ešte viac milosti a požehnaní, ale nemôžeme, pretože nie sme schopní na ne reagovať, spolupracovať s nimi, práve pre zanedbania dobra.

89. Písmo môže správne pochopiť a prijať len človek, ktorý je pokorný a čistého srdca. Nestačí len múdrosť. ...tak sa formuje srdce kresťana.

90. Písmo sa nedá prečítať, ale má sa stále čítať. Uvedomujeme si, že je potrebné si osvojiť zásadné a základné veci pri práci s Písmom: vnikáť do ducha textu čítaním, čítanie Písma uplatňovať vo svojom živote.

91. Božie slovo má byť pre nás najvyššia norma života a skutkov kresťanov, má byť prvým a najhlavnejším žriedlom morálnej dokonalosti.

92. Čo najviac čerpajme z Božieho slova pre svoj život.

93. Cez Písmo hovorí ku nám Boh.

94. Je samozrejmé, že jestvujú predpisy a normy. Keby ich nebolo, dochádzalo by k viacerým nešťastiam, nezhodám či konfliktom. Na veci, udalosti, ľudí... môžeme mať rôzny názor, pohľad alebo môžeme voči nim zaujať rozličný postoj. Vieme, že sa môžeme mýliť.

95. Prorokmi sú dnes často rodičia deťom, brat bratovi, sestra sestre, ale v spoločnosti je to najmä Cirkev.

96. Keď znova a znova čítame Písmo, vždy nachádzame aktuálne oslovenie.

97. Poslaním Cirkvi bolo, je a bude hovoriť pravdu, hájiť a zastávať sa práv, ktoré svet pošliapava, zamlčuje v celej šírke života - od tých, čo sa nemôžu narodiť, už ich nechcú, či niekomu prekážajú, až po starých, nevládných, či odsúdených na smrť.

98. Stretávame sa s tým, že človek veľmi rýchlo prechádza od lásky k nenávisti.

99. Moderný človek je veľmi kritický. Niekedy má priamo strach, že by sa mohol mýliť, najmä ak ide o náboženské veci. Ba nájdú sa i takí, čo si dajú nahovoriť, že poslanstvo evanjelia je výsledkom halucinácii Ježišových učeníkov. Napriek hladu a smädu po Božom slove, radšej duchovným hladom a smädcom zomrú.

100. Stretol som sa s mnohými ľuďmi, ktorí smútili, že nemilovali Boha, ale nikdy som sa nestretol s človekom, ktorý by sa žaloval, smútil, že miloval Boha.

101. Učme sa, aby sme nasledovali Krista a radikálne zachovávali slová evanjelia.

102. Prorok musí počítať nielen s volaním 'hosanna', ale oveľa častejšie s volaním 'ukrižuj ho'.

103. Napomenutia dnešných prorokov nemajú väčšieho vplyvu na zmenu ľudských srdc.

104. Svet je tupý a nie je ochotný počúvať hlasy prorokov.

105. Ak na zemi nezvíťazí múdrosť a láska, tak zvíťazí hlúposť a nenávisť.

106. I napriek tomu, že zlo sa snaží zničiť múdrosť, zlo bude zničené.

107. Misia proroka prekáža mnohým synom a dcéram tohto sveta.

108. Prorokov môžeme nájsť v kultúre, za katedrou, v športe, ale aj v hudbe.

109. Dejiny sa podobajú ihrisku.

110. Všetci musíme žiť pravdu a lásku. Ne-smieme mlčať.

111. Všetci sme na tej istej lodi.

112. Dnešný svet má vážne výhrady proti kresťanstvu.

113. ...vieru pokladajú za vedeckú, náboženstvo za súkromnú vec, Boha za náhradu a za ópium.

114. Ľudia najčastejšie stotožňujú svoje uverenie Bohu, s vierou v seba.

115. Človek nadobúda istotu, že to nie on, ale Boh v ňom pôsobí.

116. Človek aj naďalej zostáva slabý, ale môže s Bohom spolupracovať.

117. Stáva sa, že pochybujúci nenachádza zmysel života a siaha po samovražde.

118. V živote zažijeme nejednu príležitosť osvedčiť sa, či viac veríme Bohu, ako iným ľuďom alebo sebe.

119. Kto dokáže pochopiť a zrealizovať v živote Ježišove blahoslavenstvá, tomu sa otvára nebo.

120. Boh nepodceňuje a nezakazuje prirodzené potreby tela.

121. Ježiš od nás vyžaduje nový postoj voči Bohu, blížnemu i k sebe samému, a to na podklade lásky, ktorá je dušou kresťanstva.

122. Každý jednotlivo a všetci spolu sme Kristom vyzvaní spolupracovať na príkaze lásky. Kristus nás predsa nechce deliť na milovaných a zavrnutých.

123. Pre šťastie sme ochotní vynaložiť veľa energie, venovať mnoho času na štúdium šťastia, tvrdo pracovať na sebe, aby sme boli šťastní.

124. Boh nás učí, aby sme neupadli do zúfalstva, či straty nádeje. Boh vo svojej láske neprestáva naplňovať človeka svojimi milosťami. Uvedomujeme si, že naša vlasť je v nebesiach.

125. Kresťan sa nepovyšuje a nedá pocítiť svoju veľkodušnosť, ale svojím správaním sa snaží pripomenúť okoliu veľkodušnosť svojho Boha voči nám hriešnikom.

126. Nesmieme zabudnúť, že nevieme, kedy bude posledná minúta nášho života. Nesmieme sa opovážlivo spoliehať na milosrdenstvo nášho Nebeského Otca.

127. Naberme odvahu, silu, spolupracujme s milosťami, ktoré nám Boh dáva, aby sme boli takí, akých nás chce mať.

128. Uvedomujeme si, že my sme cennejší? Áno cennejší ako vrabce, ako zvieratá! My sme deti Božie! Ježiš za nás zomrel.

129. Milujúci ľudia si majú vždy čo povedať.

130. Akú hodnotu má človek v celom svojom bytí?

131. Slová Pána Ježiša nie sú adresované len kresťanom.

132. Príkaz lásky je oslovenie k činnej a aktívnej účasti na spoločenstve bratov a sestier spojených v Kristovi.

133. Cirkev nikoho nepoveruje právom odvety.

134. Zdravý rozum nám hovorí o šťastí. Boh nám dal rozum a slobodnú vôľu a ponúka ešte viac. Ponúka večné šťastie, ktorému sa nič nemôže na zemi prirovnať. A to stojí za to.

135. Pokušenie je často príťažlivá hypnotizujúca fatamorgána, ilúzia zisku, prospech, príjemnosť. A až potom sa ukáže, že klamstvo má krátke nohy, že na krivde človeka sa nezbohatne, že lenivosť ruína plány človeka, že keď zvalí vinu na druhého človeka, sa pred ňou nezachráni. Ale to všetko až potom..., teraz pokušenie vyzerá duchaplné; dôvtipne a vábivo sa predstavuje v pestrých farbách, ubezpečujúco, že je to kvalita, že nič sa tým nestane, že nikto sa to nedozvie, že nič sa nerozkazuje, že iní tak isto postupujú; má rôzne farby dúhy, pobáda, čaruje, ponúka perspektívy. Pravda, až potom nasleduje katastrofa, tragédia, blato, smútok, žiaľ, strata jasnej cesty, beznádej, často nasleduje ľudská krivda, nespravodlivosť - spôsobuje nešťastie.

136. Uvedomujeme si, že milovať tých, čo nás nemilujú, je ťažké, veľmi ťažké, ale vyplatí sa milovať.

137. Boj proti každému pokušeniu nesmieme podceňovať. Nekoketujeme s hriechom.

138. Je príkaz lásky nadľudská požiadavka? Áno, je nespĺniteľná našimi slabými ľudskými silami, ale možná Božou silou, ktorá nám je vždy naporúdzí.

139. Boh miluje všetkých ľudí, objíma svätca i hriešnika.

140. Aj keď sa súčasný človek smeje z existencie diabla, veriaci si viac a viac uvedomuje, že diabla nehodno podceňovať. Diabol jestvuje a má určitú moc, so súhlasom Boha.

141. Pokušenie je pasca, nástraha, ktorá nás navádza na hriech.

142. Uvedomiť si môžeme, že náš boj proti pokušeniu, sa môže stať mementom aj pre víťazstvo iných.

143. Každý nerozumný kompromis je nám na škodu.

144. Je potrebné, byť opatrný a pestovať v sebe zásady: vyhýbať sa zmyslom ako sú chuť, zrak, ale pozor najmä na dotyky, ktoré pôsobia obzvlášť silne, poznávajúc príjemnosti a preto človeka rovnako rýchlo ujarmujú.

145. My sa chceme podrobiť pôstnemu tréningu práve preto, aby sme celý ďalší život robili to, čo od nás žiada Boh.

146. Diabol je taktik.

147. Naša premena je naša láska k Bohu. Chápem tomu?

148. K premene sme pozvaní všetci. Dotýka sa to každého z nás.

149. Nie je pokánie ako pokánie. V pokáni a pokáni je rozdiel. V čom? Pokánie je láska.

150. Uvedomujeme si veľkosť Božej lás-ky, že Otec na nás bude čakať až do poslednej chvíle, aby sme sa vrátili; podobnosťom nám pripomína, že jeho láske neutečieme.

151. Návrat k Bohu je potrebné chápať, ako vedomé a dobrovoľné zrieknutie sa všetkého, čo nie je spojené s Bohom. Treba sa nám zriecť všetkých praktík, ktoré nás držia v povrchnom prístupe k pokániu.

152. Sme slabí ľudia. Keď však v pokore vyznávame svoje hriechy, keď prebúdžeme vo svojom srdci bolesť nad svojimi hriechmi ale aj nad hriechmi iných, môžeme očakávať milosrdenstvo od svojho Boha.

153. Áno, o hriechu sa prestáva hovoriť, ale viac sa (hriech) pácha verejne, bez hanby, strachu,...

154. Následky hriechu vidieť nielen na tvári, ale aj na celom živote človeka, vidieť to na celej spoločnosti.

155. Dá sa hovoriť o strate morálneho vedomia a zodpovednosti za svoje činy.

156. V každej situácii sa máme starať, aby sme ostali verní Bohu.

157. Náš život je možné prirovnať k románu. Je však našou povinnosťou, aby sa skončil, pri stretnutí s Bohom Sudcom tak, že budeme celí a celkom patriť Bohu.

158. Nepatríme medzi ľudí, ktorí tvrdia o Bohu, že je ako policajt alebo špión, ktorý nás sleduje vo dne v noci? Ktorý si zapisuje všetko - naše dobré i zlé skutky. Môže si niekto klásť aj otázku, keď takto zle chápe Boha: „Prečo je Boh taký prísny?“ Boh však nie je náš nepriateľ a už vôbec nie je proti nám. Nesmieme chápať Boha ako počítač, ktorý stále niečo o nás zaznamenáva. Boh nie je stroj.

159. Kiež by nám naše dobré, ale aj zlé zážitky, skúsenosti, už len poslúžili k dobru, spásu našich duší.

160. Chceme byť vďační Kristovi za prejav lásky.

161. Zmŕtvychvstanie Krista je najväčšia historická udalosť - aby Kristovo zmŕtvychvstanie bolo mementom počas celého nášho života.

162. Uvedomujeme si význam Kristovho utrpenia za naše hriechy.

163. Vieme, že Bohu sa naša falošnosť nepáči. Naopak, Boh od nás právom vyžaduje našu zodpovednosť k svojim duším. Uvedomujeme si každý svoju osobnú zodpovednosť za spásu svojej duše.

164. Falošné diamanty neuspokojili radcov. Sme presvedčení, že ani falošný prístup k udalostiam, nemôže nikoho uspokojiť. Naopak, nech zvíťazí Pravda - Ježiš Kristus v našom živote.

165. Keď stojíme pod krížom, aké rôzne myšlienky nám preletia hlavou.

166. U Boha nič nie je nemožné.

167. Musíme byť opatrní na svoju mentalitu. Povaha človeka často spôsobuje problémy nám samým.

168. Prečo teda Kristus zomrel? Nebolo inej cesty, rozumnejšej, pohodlnejšej či jednoduchšej, aby sa dosiahol rovnaký cieľ k uzmierneniu Boha s ľuďmi? Kristus sa však nevydal cestou najpohodlnejšou či najjednoduchšou, ale cestou najkrajšou, cestou lásky. Má snáď Boh záľubu v utrpení? Keby áno, náš život by vypadal úplne ináč. Boh sa však utrpenia nebojí, pretože utrpenie prináša radosť a úžitok.

169. Boh nám chce nielen povedať, ale aj jasne sám na sebe ukázať, že náš život, i keď sa nám často môže zdať nezmyselný, má svoj hlboký zmysel a stojí za to ho žiť, i keď sa ocitneme na dne.

170. Naša poklona krížu je chvíľa milostí pre náš život. Kríž je znamením našej spásy. Je správne a od nás žiaduce, že pred krížom zohýname kolená, a ešte viac, že vo svojom srdci chceme dať Kristovi čestné miesto, ktoré mu právom patrí. Vyprosujeme si dar lásky, aby sme viac milovali svojho Boha a Pána.

171. Božia láska je veľká. Božia láska nám môže odpustiť množstvo hriechov, keď sa zriekneme každého hriechu.

172. Pravidelné sväté prijímanie je zárukou nového života.

173. „Hľa, drevo kríža, na ktorom zomrel Spasiteľ sveta!“ A naša odpoveď nech znie pravdivo a presvedčivo: „Podťe, pokloňme sa!“

174. V čom spočíva odpustenie hriechov? Zaiste nie v ukrižovaní a smrti Krista. Veľkosť jeho bolesti nerozhoduje o odpustení našich hriechov. Boh sám rozhoduje o podmienkach, spôsobe a miere odpustenia. Keby Boh chcel, mohol by odpustiť i bez ukrižovania Krista.

175. Kríž je už dvetisíc rokov problémom pred každým človekom, ktorý sa stretol s evanjeliom.

176. Evanjelium nám hovorí o milosrdenstve Božom, o láske, odpustení, ale Boh chce náš súhlas, naše “áno!”, a naše “áno” je naše uverenie Kristovi. On má, a musí mať prvé a najčestnejšie miesto v našom živote. On je náš Boh.

177. Je na každom z nás, aby sme dali Kristovi to, čo sme povinní dať. Ved' sa jedná o našu spásu. My sami rozhodujeme o svojej spáse, večnom živote v Božom kráľovstve, o svojej slobode.

178. Pripomeňme si zmysel ukrižovania Krista. Boh nám dnes chce nielen povedať, ale i jasne ukázať, sám na sebe, že náš život i keď sa nám často môže zdať byť nezmyselný, má svoj hlboký zmysel a stojí za to ho žiť, i keď sa ocitneme na dne.

179. Kríž je veľké memento pre človeka, pretože pod krížom človek nachádza odpoveď na otázky života, ktoré sa dajú nájsť len a jedine pod krížom. Pod krížom môže človek najskôr prežiť slová: „...bud' vôľa tvoja“. Pod krížom sa človek najskôr naučí zobrať svoj kríž a ísť ďalej životom.

180. Boh sa utrpenia nebojí, pretože utrpenie prináša radosť a úžitok.

181. Kristus za našu spásu urobil všetko.

182. Kedy sme si naposledy uvedomili na čo sme na svete? ...čo je podstatné, prvé, najpotrebnejšie a dôležité?

183. Boh sám rozhoduje o podmienkach, spôsobe a miere odpustenia.

184. Je potrebné, aby sme sami urobili všetko pre svoju spásu.

185. Pod krížom si dnes uvedomujeme, že nie vlastnou silou máme prístup k Bohu, ale vďaka ukrižovanému Kristovi, ktorý dopĺňa to, čo tak jednotlivo, ako ani spoločne, nie sme schopní a tak nás privádza k Otcovi.

186. Kristovo zmŕtvychvstanie je až do konca čias, zlatou nitkou kresťanskej nádeje. Zmŕtvychvstanie je korunovaním dejín a potvrdením, že spása človeka nie je utópia, lež skutočnosť. Víťazstvo Ježiša Krista nad všetkým zlom, je príslub nášho zmŕtvychvstania.

187. Zmŕtvychvstanie je aj skutočnosť pozdvihnutia ženy ako učeníčky, poslucháčky a posolkyne Božieho slova. Vernosť a zbožnosť dodali ženám odvahu.

188. Uvedomujeme si, čo Kristovým zmŕtvychvstaním získavame. Je správne, keď k tejto udalosti pristupujeme verne, čestne, zodpovedne. Bohu sa takéto správanie od nás páči a odmení ho.

189. Presne sa hovorí, kedy Ježiš vstal z mŕtvych a taktiež, že bol skutočne mŕtvy. Smrť Ježiša však nevyvolala porušenie a rozklad tela, ako to bolo u Naimského mládenca, Jairovej dcéry či Lazára. Lazárovo telo na štvrtý deň už zapáchalo. Ježiš s konečnou platnosťou porazil smrť svojím zmŕtvychvstaním.

190. Je potrebné si dnes uvedomiť, aby sme pravdu o Ježišom zmŕtvychvstaní, sami viac a viac prežívali. Teológ Karl Rahner hovorí, že viera je „stále sa stávajúca“.

191. Zmŕtvychvstanie Ježiša nie je ani prevtelenie, reinkarnácia, samsára, v aké sa verí napríklad v hinduizme alebo budhizme, pričom sa hovorí o znovuzrození alebo návrate človeka do ďalšieho pozemského života, prechádzaním alebo presídľovaním duše z jedného tela do druhého, v rade nespočetných opakovaní.

192. Evanjelium nám opisuje prázdny hrob. Takýto hrob bol prekvapením nielen pre ženy, ktoré zavčas ráno prišli s tým najlepším úmyslom, ale pre všetkých, ktorí sa s Ježišom stretli, a najmä pre apoštolov, ktorí sa na Veľký piatok všetci sklamali.

193. Z Písma vidíme, ako sa mení správanie svedkov, po stretnutí so Zmŕtvychvstalým. Stav malomysel'nosti, sklamaní a rozrušenia nad neslávnym koncom Majstra, sa mení natoľko, že sú pre Krista ochotní položiť svoje životy.

194. Je pravdou, že mnohé veci, udalosti i ľudia, nám hriešnym a slabým, často zovšednejú.

195. Kresťania o Kristovom zmŕtvychvstaní vždy rozprávali nie s odstupom.

196. Kristovo zmŕtvychvstanie, keď ho prijímame, veríme, stáva sa pre nás najväčším bohatstvom, nádejou a istotou.

197. Zmŕtvychvstanie nie je dajakým psychologickým výtvorom učeníkov, ale konkrétnou udalosťou, ktorú Ježiš učeníkom predpovedal. Kresťania od začiatku o zmŕtvychvstaní Krista hovorili ako o ozajstnej skutočnosti: „Pán naozaj vstal z mŕtvych a zjavil sa Šimónovi“ (Lk 24,34). Neverili teda v podvod, v nejakú halucináciu.

198. Jar je nový prirodzený život. Kristovo zmŕtvychvstanie je nový nadprirodzený život.

199. Zmŕtvychvstalý Kristus je srdcom celého nášho života.

200. Zmŕtvychvstanie Krista sa nás bytostne dotýka.

201. Odstráňme všetko, čo nám bráni naplno žiť s Kristom

202. Vieru musíme ustavične oživovať; keď ju človek neoživuje, viera hynie.

203. Rozkrojte jablko a vypadnú vám z neho zrníčka. To zrníčko je dielo Božej lásky; a neexistuje na svete taký vedec, ktorý by stvoril jedno jablkové zrníčko tak, aby z neho vyrástla jablň. V tom Božom zrníčku sú korene jablone, kmeň, konáre, listy, kvet a jablká. To jedno zrníčko má prebudiť našu myseľ - Boh existuje, Boh je, Aleluja! Radujme sa, Aleluja, Aleluja!!!

204. Je správne, že nám záleží na našom vzťahu k Bohu, že chceme dať duši to, čo jej patrí.

205. Veľkonočné udalosti nás učia načerpať síl pre dušu a viac sa zamerať na Boha, žiť s Bohom, budovať svoju vieru.

206. Nik nemôže povedať, že viera tu nebola, lebo my sme ju nežili, nerozvíjali sme ju, nesprávali sme sa tak, ako sa od nás kresťanov právom očakáva. Vzkriesenie Pána je príležitosť, objaviť pre seba túto úžasnú hodnotu.

207. Čo cennejšie, osožnejšie môže človek vlastniť, ako Boha? A stáva sa to často, že tvrdo pracujeme, trpíme a nič nezískavame. Konštatujeme, že náš život je plytký, hluchý, prázdny, bez radosti. A práve preto sa pozrime na prázdny hrob. Kristus vstal z mŕtvych. Žije! Aleluja! Prijmime ho ako svojho Vykupiteľa a Spasiteľa.

208. Zmŕtvychvstanie je najväčší okamih našej spásy.

209. Kristovo zmŕtvychvstanie, ktoré je našou istotou a nádejou, že ako vstal z mŕtvych Ježiš, raz aj my všetci budeme vzkriesení.

210. Kto nepozná pravdy viery, ten nestojí o vieru. Latinské príslovie: 'Ignoti nulla cupido' - 'Čo nepoznám po tom netúžim, nemám rád.'

211. Boh je tu - to je nádherná skutočnosť, nádherná pravda.

212. Aj nás ohrozujú ťažkosti, ktoré môžu ohroziť, ba až rozložiť a zničiť, našu vieru. K takým ťažkostiam môžeme zaradiť: materializmus, náboženskú ľahostajnosť, požívačnosť, sekularizmus - to znamená svetácky spôsob života bez Boha, a hedonizmus - vyhľadávanie rozkoší. Stretávame sa aj s problémom siekt, keď najmä mladí ľudia, neskúsení, často naivní, ale aj starší, životom sklamaní, neuspokojení, osamotení podliehajú tlakom, ktoré vynakladajú sekty. A práve to nás viac vedie k tomu, aby sme sa otvorili Bohu.

213. Ježiš prináša pokoj.

214. On je našou silou a nádejou.

215. Zmŕtvychvstalý Kristus dáva nášmu životu pravý zmysel, jasný cieľ, najvyššiu známku kvality. Preto, nám veriacim, patrí radosť zo života. Máme sa radovať aj z toho, čo príde. Len tento svet nemôže byť našou odmenou.

216. Chce nás urobiť bohatými, chce nás štedro obdarovať, a my odpovedáme pod vplyvom svojich pohľadov na život, udalosti v našom okolí, vo svete...

217. Prosme o premenu svojho zmýšľania.

218. Zmŕtvychvstalý Kristus dáva nášmu životu pravý zmysel, jasný cieľ, najvyššiu známku kvality. Preto nám veriacim patrí radosť zo života. Máme sa radovať aj z toho, čo príde.

219. My sami sa potrebujeme vo svojej viere posilňovať, učiť, zdokonaľovať, aby sme obstáli v skúškach života.

220. Chceme v jeho láske, ktorú dokázal svojím životom, svojimi slovami, skutkami, smrťou a zmŕtvychvstaním, obohatiť svoj život.

221. Veľká noc je vážnym časom preto, aby sme prioritu hodnôt upravili do takého rebríčka, ktorý určil Boh, ktorý nám pripomenul Ježiš a ktoré dnes učí Cirkev.

222. Doba, v ktorej žijeme, si od nás veriacich vyžaduje príklad viery, na ktorý neveriaci či veriaci iných vyznaní, čakajú.

223. V čistote srdca, v pokoji s Bohom, máme rozvíjať svoj vzťah k Bohu.

224. Každý sviatok má v nás oživiť myšlienku, že Kristus nás chce mať plných seba. Na to je naša jasná odpoveď, že aj my chceme byť Kristovi.

225. Aj nám hrozí nebezpečenstvo, že vo svojom živote vymkneme Krista.

226. Právom od nás očakávajú, že svoju vieru budeme žiť nie iba slovami, ale skutkami. Najväznejší argument svojej viery, im máme dať skutok lásky, za ktorý nesmieme čakať vďaku. My sami sa potrebujeme vo svojej viere posilňovať, učiť, zdokonaľovať, aby sme obstáli v skúškach života.

227. Aj svojou myslou chápme, že Boh je tu. Uvedomujem si to: Boh je tu. To je nádherná skutočnosť, nádherná pravda.

228. Svoje svedomie chcú podriadiť kde komu a kde čomu, len nie Bohu. Medzi týmito ľuďmi je naša misia. Nečakajú od nás napomínanie, moralizovanie, slová, ale príklad kresťanského života. Právom od nás očakávajú, že svoju vieru budeme žiť nie iba slovami, ale skutkami.

229. Tento svet nemôže byť našou odmenou. A predsa, aj keď mnohí ľudia nerozumejú láske, nesmieme prestať žiť, konať v duchu kresťanskej lásky. Príde čas, a nebude to od nás záležať, Boh odkryje, zverejní naše otvorené srdce.

230. Medzi kresťanmi sú nezhody. Veľkú úlohu medzi nimi zohráva hnutie ekumenizmu. Je to snaha o zjednotenie kresťanov. Nás kresťanov katolíkov musí znepokojovať zvykovosť, povrchnosť a ľahostajný prístup k svojmu presvedčeniu.

231. Dnes je ešte mnoho tých, čo nepoznajú Boha, Ježiša Krista - na svete sú to dve tretiny ľudí.

232. Nedeľa nech je pre nás skutočne dňom, kedy máme viac a viac srdce pre Krista a chceme urobiť všetko preto, aby sme si svojím životom získali milosť, byť so zmŕtvychvstalým Kristom po celú večnosť.

233. Ježiš je našou silou a nádejou.

234. Potrebujeme jeden druhého, aby sme sa upevnili vo viere, ktorá nás vedie k večnému životu v Božom kráľovstve.

235. Ježišovo zmŕtvychvstanie je vrcholnou pravdou našej viery v Krista.

236. Nech robíme čokoľvek, má to slúžiť k našej spáse. Všetka naša činnosť má byť odpoveďou na Božie oslovenie.

237. Odpustenie sme získali pri veľkonočnej spovedi a snáď už aj naň zabudli?

238. Koľko ľudí už po týždni zabudlo na zmŕtvychvstanie Pána.

239. Nestačí mať zdravé uši, aby som veril. Aj telesne hluchý môže mať pevnú vieru.

240. Nemožno veriť Kristovi a báť sa ho. Spravodlivý žije z viery, že Boh je láska.

241. Myšlienka ovčince, ovečiek, pastiera sa znova a znova stáva aktuálnou a časovou a pritom tí, čo ju prijímajú a veria v jej silu, sa nestávajú nerozumným stádom či nepotrebným pastierom, ale naopak.

242. Život s Bohom od každého z nás vyžaduje to isté. „Miluj, aby si uveril a uver, aby si miloval!“

243. Každá výzva Ježiša ku každému z nás, je výzvou, ktorá nie je ohraničená časom priestorom, miestom, ľuďmi.

244. Ježiš prichádza za nami, ku nám, oslovuje nás, on dáva radu...

245. V čom je naša zmena života smerom k Bohu? Má to byť obrat z tmy k svetlu, od strachu, márnosti a nerozumnosti noci života k novej nádeji, novej budúcnosti.

246. Láska v Ježišovom štýle nestojí na deklarovanej pravde, ale na pravdivom postoji. Ježiš nás tak učí milovať aj vtedy, keď naša láska nie je opätovaná, a to aj obeťou vlastného života.

247. Verím tomu, že Ježiš vie, čo mi je potrebné? Patrím k tým, ktorí veria, že Ježiš poradí najlepšie? Ježiš má záujem aj o hmotné veci pre svojich.

248. Veľkým darom je pokoj. Hovorí sa, že po slove mama, je slovo pokoj najzrozumiteľnejšie.

249. Povolanie je dar. Nedá sa kúpiť. Darcom je Boh. Je to tajomstvo jeho lásky k človeku. Často si volá tých, čo by to najmenej očakávali.

250. Všetci sme zodpovední za budúce povolania. Okolo povolania je často mnoho tajomného. Nemôžeme čakať so založenými rukami.

251. Jednotu musíme budovať v trojitom spojení do jednoty, vo vyznávaní viery, sviatostiach a jednej vrchnosti. Takto chápaná jednota neznamená byť vo všetkom rovnaký.

252. Stáva sa, že na dobrého kresťana katolíka vyskočí a nakričí iný 'katolík', pre maličkosť, drobnosť, ...pouráža, poosočuje, poohovára, zoberie dobré meno a ešte sa cíti byť v práve. A keď ho dobrý kresťan prosí o odpustenie, aby sa zmierili, ten nechce.

253. Pokoj je súhrn všetkých Božích darov. Ježiš nás chce obohatiť svojim pokojom. Povedzme teraz, v tichu svojho srdca, že túžime po pokoji. Odprosme za svoje myšlienky, slová a skutky, v ktorých nebolo z našej strany pokoja. Poprosme o pokoj Boha i svoje okolie. Zmierme sa, odpustime bratom a sestrám.

254. Novú zem musí budovať v sebe každý, kto uveril v Krista.

255. Udalosti zo života hovoria, že nestačí sa narodiť v kresťanskej rodine a nestačí byť len ako dieťa veriace, alebo len niekedy, keď mi to vyhovuje, že som veriacim. Pri krste bolo do našich duší zasiate semeno viery. Vzrast nám dáva Boh.

256. Evanjelium nie je ľuďmi vymyslená legenda.

257. Máme byť ľuďmi viery, nádeje a lásky.

258. V Ježišovom slove nie je iba ľudské slovo, ale je to Božie slovo v ľudskej podobe a vtedy je to slovo mocné, ktoré prináša, čo sa skrýva za slovom láska.

259. V živote sa nedá žiť osamote. Medzi ľudské vzťahy sú často ťažké, nepríjemné, tvrdé. Nielen iní majú chyby, nedostatky, dopúšťajú sa omylov, hriechov, ale aj my, každý jeden. Preto sme povinní, si navzájom odpúšťať. Ježiš nás učí realizovať vo svojom živote príkaz, aby sme sa navzájom milovali.

260. Kto chce hovoriť o láske, musí dozrieť v láske.

261. Uvedomujeme si, že potrebujeme pokoj v srdci, v rodine, na pracovisku, v národe.

262. Od každého kresťana sa očakáva, že žije v spojení s Kristom a stáva sa nástrojom pokoja. Príklad kresťana sa stáva osvietením na ceste pre iných, čo túžia po pokoji.

263. Šťastie neba chápeme aj ako radosť z pekných diel Božích, z víťazstva úprimnej lásky a pravdy v našom živote, i živote druhých. Nebo je odmena a koruna života, a preto aj ovocia života na zemi, keď si to človek za svoj život zaslúžil. Nebo je radosť z víťazstva nad hriechom. To znamená, že v nebi budú aj stupne slávy a radosti. Každý dostane spravodlivú odmenu, podľa zásluh a nikto nikomu nebude závidieť.

264. Každý obsiahne šťastie jemu primerané. Nebo je svet lásky; do tohto sveta vstupujeme už tu na zemi a už dnes, svojím životom, svojim vzťahom k tomu, ako milujeme Boha, svojho blížneho a aj seba. Nebo začína dnes. Tu dnes rozhodujeme o nebi spôsobom, ako spolupracujeme s milosťami, darmi, ktoré nám dáva Boh. Boh - naša odmena, náš cieľ, nám dnes žehná a naša odpoveď na jeho dary sa stáva vstupenkou.

265. Ježiš nám nielen prisľúbil dar pokoja, ale skrze sviatosti nám skutočne dáva, čo prisľúbil.

266. Nečakajme niečo iné, čo nám Ježiš neprisľúbil. Nečakajme, že sa zmení svet podľa našich predstáv.

267. Našou povinnosťou je, pracovať na roli svojej viery.

268. Nemožno si pred Božím slovom zapchať uši, nedať odpoveď svojím životom. Boh hovorí ku nám cez hlas nášho svedomia, cez Cirkev, cez ľudí, veci, udalosti.

269. Radosť z viery sa prejavuje rôznym spôsobom, a je to zároveň originálne svedectvo neba.

270. Láska, podľa evanjelia, nie je nevedomá a slepá.

271. Výzvu k pokoju sme prijali pri sviatosti krstu. Zriekli sme sa hriechu a vyznali sme vieru. Do duše sme prijali nezmazateľný znak. Otvorili sme sa Božiemu slovu. Otvorila sa nám cesta k pokoju, cesta k Božím darom.

272. Kto chce budovať jednotu, musí stavať na pravde, zachovávať toleranciu a byť otvorený prijať všetky nové hodnoty, ktoré pomôžu vyriešiť problém.

273. Naša nejednota, rozkoly, bludy, hádky vrhali a vrhajú tmavý tieň na vieru, ktorú nám dal Ježiš.

274. My nie sme tu pre zábavu nerozumných. Mohli sme sa aj pomýliť v doterajšom živote, ale chceme veci napraviť. Boh je spravodlivý. Preto už aj tu na zemi máme žiť ako v predsieni neba - byť priateľmi Boha, milovať pravdu, žiť v láske, stáť na strane spravodlivosti.

275. Rôznorodosť a veľkosť pohľadov sa zbieha v dokonalej harmónii. Keď sa jedná o veci dôležité, je potrebná oveľa väčšia jednota názorov. Je potrebné, rešpektovať názory, viesť rozhovory, hľadať súlad, jednotu, pravdu. Vieme, že mnohé veci sa dajú riešiť, keď sa navzájom rešpektujeme, keď ide všetkým o pravdu, spravodlivosť, a v rámci tolerance.

276. Nesmie prijímať telo a krv Krista ten, kto nemiluje brata. Kto nemiluje brata, nemá účasť na prislúbenom dare pokoja. Sviatosťné zmierenie nielen vracia stratený pokoj, ale spôsobuje nárast Božích darov v duši človeka.

277. Duch Svätý aj dnes inšpiruje smelé cesty apoštolov novej evanjelizácie.

278. Uvedomujeme si, koľko je tajomstiev okolo nás?

279. Politika je tiež aktuálny problém.

280. Je potrebné, pri riešení problémov, nezabúdať na tradíciu a právne zázemie pri skúmaní doby – kedy, za akých okolností k veciam a udalostiam došlo.

281. Mnohé veci ešte neprijímame, pretože bolia. Musí prejsť čas, aby sa rany zahojili a vytvorí sa jednota. Boli vojny medzi národmi a dnes si jeden druhému pomáhajú.

282. Čo v nás dnes vyvolá spojenie slov Duch Svätý?

283. Duch Svätý začal svoju činnosť, ktorá bude trvať až do konca čias. Duch Svätý je a bude hlavný iniciátor dejín Cirkvi, ako jej vnútorný sprievodca jej života.

284. Život na zemi je len etapa, na konci ktorej, nás očakáva dom Otca. Nebo je skutočne naša vlasť. Sme pozývaní samým Bohom. Tam je Boh - naše opravdivé šťastie, naša odmena. Život na zemi sa raz musí skončiť. Pretože zem je taktiež stvorenie Božie a Boh je večný. A rovnako je potrebné si pripomenúť, že sme sami strojcami svojej večnosti, šťastia, ale i zavrnutia.

285. Duchom Svätým sme vedení k činnej viere, aktivite lásky, pravdy, spravodlivosti, vo všetkých oblastiach spoločenského života, vo vede, kultúre, umení, politike...

286. Duch Svätý sa zmocní človeka bez ohľadu na nejaké zvyky, a nie je to podmienené ani vekom človeka alebo postavením.

287. Duch Svätý je motorom činnosti a aktivity Cirkvi.

288. Aby život človeka mal hodnotu, človek musí vedieť mať rád. Ale nie iba mať rád, ale musí sa naučiť byť milovaným.

289. Človek, keď urobí všetko, čo od neho Boh žiada, získava od Boha milosti, ktoré mu umožňujú viac osláviť Boha, a tak rastie v láske. Láska k Bohu sa stáva človeku nevyhnutnou podmienkou pre večný život. Je správne, keď spolupracujeme na láske, ktorou nás Boh v jednotlivých osobách oslovuje.

290. Nie je ľahké a jednoduché hovoriť o tajomstve Najsvätejšej Trojice, kde Ježiš a Otec sú rozličné osoby, a predsa sú jedno. Čo máme od Syna, taktiež máme od Otca a máme to skrze Ducha.

291. Ježiš nám pripomína, že naše poslanie na zemi je: získať spásu duše. Ježiš nám nezakazuje mať, vlastniť, užiť si, niečo dokázať, vedieť, poznať, užiť si, ale nesmie to prekázať vôli Božej, ktorú má Boh s každým z nás.

292. Keď spievame pri svätej omši po prefácií v eucharistickej modlitbe na oslavu Boha: Svätý, Svätý, Svätý, Pán Boh všetkých svetov..., máme možnosť adorovať ako Mojžiš, keď počul Boží hlas z horiaceho kra. Vtedy bol Mojžiš plný strachu. Tu je ponúknutá príležitosť k osobnému zaangažovaniu človeka k oslave Boha. Naša oslava Boha, Bohu nič nepridá.

293. Nestalo sa vám, že ste chceli niekomu poďakovať a on vás prosil, aby ste neďakovali, milo poznamenal, že je to jeho povinnosť, že vlastne nič ho to nestálo, že to nestojí za reč, že sa teší, že mohol poslúžiť, poradiť, pomôcť...

294. Cirkev má svojich svedkov a Duch Svätý ich chce mať aj každého z nás.

295. Zážitok zo stretnutia s Eucharistickým Kristom sa môže stať novým impulzom k vzrastu viery.

296. Modlitba nesmie patriť medzi udalosti, ktoré robíme z donútenia, rozkazu alebo len preto, že nás niekto sleduje, či si ju konáme; tak sa často stáva, že s ukončením dets-tva, sa človek prestáva modliť.

297. Keď prechádzame okolo kostola, aspoň na niekoľko minút, vstúpme a ticho adorujme. Pri príchode do kostola nábožné pokľaknutie hovorí o tom, že veríme v prítomného Krista.

298. Komu sa bráni milovať, tomu sa nič základné právo zmyslu života. Hoci by človek mal všetky možné dobrá v živote, ale nemal by priateľov, čo by to bol za život?

299. Záleží od každého z nás, čo si odnesieme zo stretnutia s naším Bohom.

300. Ak medzi ľuďmi prestane priamy osobný kontakt, ak si nemáme čo povedať, dochádza k narušeniu a až zániku lásky medzi nami.

301. Keď dieťa zažije lásku otca, aj keď sa samo stane po rokoch otcom, má ten najkrajší vzťah k svojmu otcovi, a dá sa to vyjadriť slovami, že „otec je len otec“.

302. Staňme sa svedkami lásky jeden voči druhému. Vtedy náš život má zmysel, cenu, a môžeme ísť kedykoľvek spokojne spať.

303. Dnešnému človeku často chýba pozitívne zmýšľanie.

304. V kňazovi vidíme Krista, aby nás bezpečne viedol k spáse. Chráňme sa nespravodlivého súdenia kňazov.

305. Človek zabúda, že Boh mu dal príkaz podmaniť si svet.

306. Človek chce len žiť, dobré žiť, užiť si čo najviac a najlepšie, získať čo najviac a čo najcennejšie a najpríjemnejšie...

307. Život bez lásky sa stáva peklom. Kto nemiluje, necení si nič posvätné. Kto nemá na prvom mieste lásku, ten šliape po pravde, spravodlivosti, cti, slobode, ničí a znesväcuje všetko, čo môže ľudský duch lásky vytvoriť.

308. Svet potrebuje, aby ľudia mali srdce.

309. Kristus od nás chce, aby sme boli jeho svedkami nielen podľa slova, ale skutkami svojho života.

310. Ježiš učí, že človek, aby mohol viac milovať, musí sa naučiť zriekať.

311. Ježiš od nás očakáva, že mu opätujeme jeho lásku.

312. Boh, ktorý je Láska, ...chcel by mi niečo zlé?

313. Sme vyzvaní a oslovení, aby sme boli vnímaví na vnuknutia Ducha Svätého, ktorý nám pripomenie a naučí nás všetko, čo je potrebné pre našu spásu.

314. Ježiš nám dal príklad lásky.

315. Naši blížni potrebujú lásku. Čo by nám osožilo, naučiť sa celé Písmo naspamäť a neposlúžili by sme blížnym? My vieme, že lásku najlepšie poznáme v skutkoch. Láske sa nedá naučiť z učebníc. Na lásku nie je recept. Jednoducho milujme tam, kde milovať máme. Aj dnešný svet potrebuje samaritánov. Možno aspoň tak, ako človek potrebuje pohár vody.

316. Každá kresťanská matka si pokladá za povinnosť, naučiť svoje dieťa: modliť sa modlitbu Otčenáš.

317. Zastavme sa v zhone, nájdime si čas, zabudnime na to, čo bolo zlé...

318. Milovať druhého, je krásna odpoveď na lásku.

319. Boh vo svojej láske chce, aby sme, boli dedičmi večného života.

320. Modlitba sa nesmie stať len kresťanským zvykom alebo povinnosťou.

321. Človek sa len vtedy dokáže modliť, keď si uvedomuje, že jestvuje niekto, kto nás vo všetkom dobrom, krásnom prevyšuje, prerastá.

322. Srdce má konať svoju činnosť, ktorá je skrytá, pokorná, ale nanajvýš potrebná a nenahraditeľná.

323. Boh vo svojej láske je vždy ochotný, s nami rozprávať.

324. Biskup nesmie pri vážnych veciach mlčať. Biskup má mať svoj pohľad. Môže sa aj mýliť, ale je potrebné, hovoriť a rešpektovať svoje názory; a nezabudnúť, že je tu aj autorita.

325. Máme si uvedomiť, že modlitba má vyjsť z potreby nášho vnútra.

326. Áno, aj venovať čas športu, návšteve, turistike, kultúre, ale mať čas aj na celú svätú omšu.

327. Je správne, že si uvedomujeme, že sa nemodlíme len sami za seba. Nehovoríme chlieb môj, ale chlieb náš, a nehovoríme odpusť mne moje hriechy, ale odpusť nám naše hriechy, ako aj nehovoríme neuved' mňa do pokušenia, ale neuved' nás do pokušenia.

328. V našom živote chceme Bohu aj ďakovať, Boha odprosovať, Bohu sa klaňať a Boha chváliť.

329. Naša viera a nádej sú kapitál, ktorý stále prináša úroky v podobe takých čností, ako trpezlivosť, vernosť, obetavosť, vytrvalosť.

330. Kresťan je pravým kresťanom vtedy, keď z lásky k Bohu, si vedome a dobrovoľne plní svoje povinnosti.

331. Je nám potrebné, žiť v prítomnosti Božej a pomôcť aj iným, aby sa nedali zviest' a oklamať zlým.

332. Aký je krásny pohľad na zástup ľudí sviatočne oblečených, ktorý sa pokojne ubera do kostola na nedeľnú svätú omšu. Keď žena ide vedľa muža, je znamením lásky, ktorú si pri oltári sľúbili a tak sa umocňuje ich sľub. Mladí sú nádejou Cirkvi i spoločnosti. Vedieť im dať dobrý príklad. Skôr narodení čerpajú silu na stretnutie s Bohom Sudcom. Nedeľa je deň milostí.

333. Mnohí z nás si nevieme predstaviť nedeľu bez svätej omše.

334. Pán Ježiš odporúča snahu byť bohatým nie pred ľuďmi, ale pred Bohom.

335. Chamtivosť, pred ktorou nás varuje Pán Ježiš, je aj dnes aktuálna. Tým viac si treba dávať pozor pred ňou aj v nedeľu. Počúvať svojho Boha, ktorý má pre nás pripravené kráľovstvo, do ktorého vstup sa nedá kúpiť, ale do ktorého vstup zabezpečia mešce, ktoré sa nezoderú, kde sa zlodej nedostane a kde moľ neničí.

336. Slovenský národ mnoho trpel. Z dejín vieme, že keď bolo najhoršie, národ sa mohol uchádzať o nadprirodzenú pomoc. Národ sa nesklamal.

337. Veriaceho kresťana slávenie nedele zaväzuje účasť na svätej omši.

338. Človek sa dokáže modliť vtedy, keď si uvedomuje, že nie je nikdy a v žiadnej situácii sám.

339. V dnešnej spoločnosti, tak v oblasti ekonomickej, kultúrnej, politickej i športovej viac a viac platí zásada: bdieť, byť ostražitý, mať sa na pozore; ak chceme niečo dokázať, stihnúť, získať, tým viac bdieť znamená pre hodnoty trváce, večné. Je to teda výzva pre nás v duchovných veciach, aby nás Pán, čiže Ježiš, našiel pri svojom príchode bdieť, keď zaklope, čiže v hodine našej smrti.

340. Nestačí byť len pokrstený, ale je potrebné, zachovávať povinnosti, ktoré pri krste prijímame.

341. Naša spása je v našich rukách. Boh vedel, že človek bude slabý, bude zvädzaný svetom, telom i diablom, že bude potrebovať vzor, pomoc..., a preto nám Boh vo svojej láske dáva Matku svojho Syna, jednu zo svojho stvorenia, ktorá spolupracovala s jeho milosťami, za orodovníčku, ochrankyňu, sprievodkyňu na našej ceste života.

342. Ježiš od nikoho nežiada slepú poslušnosť.

343. My máme spolupracovať na našej spáse.

344. Často si uvedomujeme, že naše telo je mocné a naša vôľa je slabá.

345. Máme odvahu povedať výčitku Bohu, prečo na nás dopúšťa nešťastia, vojny, smrť...? To Boh nechce, to aj náš hriech spôsobuje, že trpia aj nevinní. Naš vzťah k Bohu má mať iné znaky. Ježiš zomrel za naše hriechy.

346. Mária nie je Boh. Márii sa neklaniam. Máriu, z lásky Boha, môžeme vzývať, prosiť, ku nej sa utiekať v našich slabostiach, nešťastiach, ťažkostiach, pretože za jej vernosť, ktorú zachovala vo svojom živote, jej Boh neodoprie, o čo ho prosí za nás. Ježiš, keď zomieral na kríži, nielen Jánovi, ale každému z nás ukazujúc na svoju matku, povedal: „Hľa, tvoja matka“ (Jn 19,27).

347. Sv. Metod svoj arcibiskupský chrám zasvätil Panne Márii a v tomto chráme ho aj pochovali.

348. Kto z nás zostane ležať v špine na zemi, keď môžeme vstať? Kto z nás sa uspokojí so zašpinenými šatami? Nikto? Prečo potom zotrávame dlhší čas v stave, keď naša duša je v hriechu? Keď dôjde k nehode, odkladáme s lekársnym vyšetrením na neskorší čas, o týždeň, mesiac či až k budúcim sviatkom Veľkej noci alebo Vianoc? Nie! Bol by to nerozum, bolo by to nesprávne, mohlo by byť neskoro! Správne. A práve preto - opovrhovať Božím milosrdenstvom je správne???

349. Pravdu majú tí, čo hovoria, že musíme mať pravú vieru. Pravá viera spočíva na pevných základoch učenia Krista, ktorého pravosť sleduje Učiteľský úrad Cirkvi. Nie je možné prispôbovať si slová Pána Ježiša podľa toho, ako to niekomu vyhovuje.

350. Ježiš Kristus ustanovil sviatosť zmierenia. Dal moc odpúšťať hriechy nielen Petrovi a apoštolom, ale každému kňazovi, ktorému túto moc cez biskupa dáva Cirkev.

351. Každého z nás čaká Božie milosrdenstvo vo sviatosti zmierenia. Boh nám prejavuje svoju lásku, keď vyznávame svoje hriechy, uvedomujeme si svoje pády, keď chceme začať nový život.

352. Naším pravým bohatstvom je naša viera a nádej, a práve toto si vyžaduje, aby sme venovali väčšiu pozornosť sláveniu nedele.

353. Hriech priniesol človeku, okrem iného, i utrpenie a bolesť,...

354. Bez Božieho požehnania, daromné sú naše námahy. Viera nás učí, vedieť prijať kríž, vedieť aj v ťažkostiach povedať „bud' vôľa tvoja“.

355. Uvedomujeme si význam a potrebu vedieť sa radovať z návratu márnotravného syna či dcéry, z toho, že našli znova zmysel a cieľ svojho života, že sme neváhali a urobili všetko, aby sme niekomu pomohli dostať sa späť k Bohu do Cirkvi.

356. Milosrdenstvo obohacuje človeka a veľkí ľudia sú zástancami a realizátormi lásky skrze milosrdenstvo.

357. Vedieť aj dnes prijať bolesť. Boh často vedie našu dušu na vrchol dokonalosti, cez oheň utrpenia. Utrpenie vychováva, očisťuje, posväcuje a robí dušu hodnú zjednotenia s Bohom.

358. Ľudia, ktorí stoja morálne veľmi vysoko, vedia ďakovať za utrpenie.

359. Božie milosrdenstvo je dar, ktorý nám dáva Boh. Nesmieme a nechceme týmto darom opovrhovať.

360. Kristovou smrťou sa otvára nebo pre každého hriešnika, ktorý sa rozhodol konať pokánie. Boh zmieril svet so sebou.

361. Boh odpúšťa človeku mnohé a veľké hriechy.

362. Skutočné pochopenie hriechu nie je položené na strane 'tabu' alebo 'zákazov', ale na strane lásky.

363. Uvedomujeme si, že hriech spôsobuje utrpenie Bohu, ktorý nás miluje.

364. Boh nás neprestáva milovať.

365. Bez modlitby a ďalších prostriedkov, ktoré máme využiť na získanie a vzrast viery, dochádza k opaku - strate viery, odchodu od Boha.

366. Boh sa nedá oklamať.

367. Kto len trochu pozná históriu národa vie, akú úlohu v ňom zohrala Panna Mária.

368. V určitom historickom okamihu, môžeme sledovať, že sám Boh sa dáva poznať človeku. Boh vystupuje ako Pán, ktorý miluje človeka, dokonca človeku slúži a človeka zachraňuje. Najprv človek poznáva Boha ako v hádanke, nejasne, nezrozumiteľne cez prorokov, kráľov, vodcov a učiteľov židovského národa.

369. Vedieť sa, poznať, ovládať..., je zárukou úspešnej budúcnosti.

370. Dá sa Boh 'kúpiť' za peniaze..? Áno, keď správne chápeme slovo 'almužna'.

371. Svet potrebuje správnych ľudí.

372. Vzrast viery sa nezaobíde bez zápasov, nakoľko nesieme následky dedičného hriechu. Nik z nás sa nevyhne bojom a zápasom so zlom. Každý sme skúšaný, pokúšaný..., ale nemusíme sa prehnane báť.

373. Jeseň rozhoduje o budúcej úrode. Aj začiatok školského roka je neopakovateľné memento.

374. V určitých etapách života boj o vieru môže byť ťažký, ale nikdy nie nad naše sily. V sile viery dokážeme zvíťaziť.

375. Viera je základ, a ak základ bude slabý, tak pri uskutočňovaní ťažkých nárokov, ktoré sú na nás kladené, neobstojíme.

376. Máme prosieť o dlhý život, o zdravie, o bohatstvo, slávu? Iste nie! Toto je dočasu.

377. Nebezpečenstvom je, keď sa cítime kresťanmi len niekedy, len na určitých miestach, len za určitých okolností. Len nerozumný človek si vedome a dobrovoľne komplikuje život.

378. Žiť podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, plniť si svoje povinnosti čestne, zodpovedne, v pravde, láske a spravodlivosti. Súd a odmena patrí Bohu. Boh je cieľ každého človeka. Boh každému človeku - primerane dobe, veku, talentu dáva do duše morálny zákon, na ktorý človek svojím životom dáva odpoveď. Každý človek sám rozhoduje o svojej spáse

379. Pri bežných veciach života, máme myslieť na budúcnosť, na náš cieľ života.

380. Nemôžeme sa uspokojiť s vierou, ktorú sme mali pri prvom svätom prijímaní, či sviatosti birmovania. Ako nám Boh dáva dary, telesný či intelektuálny rast, tak nám dáva aj dary na vzrast našej viery. Rast svojej viery je závislý na našej spolupráci s Bohom.

381. Bez Božej pomoci, vzrast viery nie je možný.

382. Je na mieste, je čas, aby sme prehodnotili svoju vieru. Či je primeraná nášmu veku, životným okolnostiam, prostriedkom, milostiam, čo sme dostali od Boha ako dar. Výhovorky, špekulovanie, odkladať na neskôr, prehnane sa zrovnávať s inými, hovorí samo o sebe, že neodpovedáme Bohu primerane na dary. Naopak. Pri výčitke svedomia začnime znova s nápravou, hoci už po sedemdesiaty siedmy raz.

383. Pôst, modlitba, almužna, skutky milosrdenstva, verné plnenie si povinností podľa stavu, veku, či zdravia, sú dary, ktoré nám pomáhajú v raste našej viery.

384. Viera je čosi, čo sa vymyká spod skalpera rozumu i psychológie. Viera má však aj svoje etapy. Viera je často dlhý proces.

385. Čo od nás očakáva Boh vo vzťahu k hmotným veciam, najmä k peniazom? Nezapbudnime, že najkrajšie pomníky sú v ľudských srdciach, ktoré sa budujú na láske, štedrosti, dobroprajnosti.

386. Nezaslúži si Boh našu vďaku? Že za čo? Za dar života, zdravie i chorobu, prácu, za ruky, oči, sluch, srdce, rodinu, deti, dovolenku... - za všetko i náš život.

387. Na čom spočíva vďačnosť? Zaiste to nie je len citová záležitosť, chvíľková, keď nám niekto preukázal službu, pomoc, lásku či pozornosť, akési dobro. Je to vnútorná sila, ktorá sa prejavuje vonkajšími znakmi. Vďačnosť je prejav dobra, vnútra človeka. Je to odpoveď vnútorných postojov prejavených vonkajšími znakmi.

388. Vďačnosť je vraj najlepší liek, najkrajšia ruža, najsilnejšia zbraň a čo ešte...?

389. Každý môže byť druhému nápomocný.

390. Skontrolujme si, s akými úmyslami konáme svoje skutky. Môžeme sa ešte považovať za kresťanov?

391. Naše slová nás prezrádzajú. Boh však vidí aj do našich srdc.

392. Vďačnosť kresťana voči Bohu by mala byť tak samozrejmá, ako to, že dýchame.

393. Vďačnosť sa vypláca. Toto nie je len konštatovanie, ale ľudská skúsenosť; a raz sa presvedčíme, že je aj dôležitým kľúčom do neba.

394. Modlitba má byť konaná vo viere, nádeji a s láskou. Neslobodno sa dať znechutiť. Naša modlitba má byť protestom proti zlu.

395. Bohu nič nie je skryté, utajené či neznáme. Boh pozná myšlienky človeka. Nerobme závery, na základe vonkajšieho zdania a vlastného úsudku. Boh má správny úsudok. Boh vidí do vnútra človeka.

396. Vieme, že zhon, napätie musí v živote byť. Modlitba dobíja nebo.

397. Je pravdou, že dnes sa mnohí nemodlia. A predsa, modlitba patrí do nášho života aspoň tak, ako dýchame. Vieme, že telo potrebuje kyslík a duša by nemala potrebovať modlitbu?

398. Živý Boh je aj mojím živým Bohom.

399. Pokora má v očiach Boha úžasnú cenu. Vieme, že čím viac sa dokážeme pokoriť, tým viac sme milší v Božích očiach. Pokora nás naučila povedať prosím i ďakujem, ale aj odpusť, prepáč, zabudni. Pokorný človek súdi seba a nesúdi blížneho. Pokorný človek bojuje so svojimi chybami a zbytočne sa nezaťažuje s nedostatkami druhých. Byť pokorný ešte neznamená, že sa človek musí zriecť svojej cti. Pokorný človek sa nepreceňuje, snaží sa správne hodnotiť seba a najmä pozorne sleduje svoj vzťah k Bohu a blížnemu, aby bol v zhode s vôľou Božou.

400. Modlitba je aj prejav našej viery. Ne treba pri nej mnoho rečniť. Boh pozná naše potreby skôr, ako by sme ich my vyslovili. Boh je predsa LÁSKA.

401. Je správne, že si dnes uvedomujeme vďačnosť voči tým, ktorí nám svojou láskou rôznou službou a pomocou, často vynaložením veľkého úsilia, námah, osobného zriekania, na úkor nielen svojho voľného času, ale aj na úkor svojho zdravia, dali hodnoty, za ktoré si právom, opodstatnene zaslúžia prejav vďaky.

402. Kto z nás má odvahu povedať, že -
budem sa modliť neskôr?

403. Môžeme o niekom vyhlásiť, že mu
nepatrí Božie odpustenie? Naopak. Je správ-
ne, že v tichu prosíme Boha, aby bolo čo naj-
viac konvertitov aspoň pred ich smrťou. Čím
viac milujeme Boha, tým viac milujme aj svo-
jich blížnych. Keď je Boh milosrdný, budme si
aj my navzájom, jeden k druhému, milosrdný.

404. Rodičia, ktorí venujú pozornosť pri vý-
chove detí vďačnosti, sebe i deťom pripravu-
jú krásnu budúcnosť.

405. Pokora sa Bohu páči, pýcha nás od
Boha vzdaluje.

406. Boh sa chce stretnúť s nami, aby nás
mohol obdarovať, a od nás očakáva, že ho
prijmeme.

407. Ježiš i dnes kráča ulicami miest a de-
dín.

408. Koľko bolo významných dní v našom
živote. Ako sme spolupracovali a odpovedali
na milosti, ktoré nám sprostredkovali? Boh
chce aj našu spoluprácu.

409. Správne je, nájsť si čas na modlitbu. Vieme, že sa máme pravidelne porozprávať s Bohom. Preto poznáme rôzne druhy a spôsoby modlitby, ako je prosebná, ďakovná, odprosujúca, a podobne. Môžeme sa modliť sami a ešte lepšie spoločne. Nemáme ohraničený čas a priestor na modlitbu.

410. Mnohí veríme v Boha a chceme sa dostať do neba, ale máme strach žiť a veriť, ako učí Ježiš.

411. Ježiš, svojím učením o realite Božej lásky, nás vedie k prijatiu večnosti, vzkriesenia života v blízkosti s Bohom.

412. Čo je naše poslanie na zemi? Kde je náš cieľ? Ako využívame prostriedky na získanie cieľa svojho života?

413. Dobrý lotor uveril v Krista Kráľa. Ne potreboval nejaký mimoriadny úkaz.

414. Ťažko nájsť dnes človeka, ktorý by niečo neočakával.

415. Vedieť a chcieť počuť slová, bdieť a očakávať. Je to aj dar, ale aj naša osobná zaangažovanosť.

416. Človek má všetko využiť pre svoje dobro - na splnenie poslania, ktoré mu určil Boh.

417. Ježiš nikoho nevyľúčil zo svojej lásky. Každému dáva príležitosť, ponúka ruku, cez ľudí, udalosti, veci, v každej dobe - aby mohol spoznať vlastný cieľ svojho života, zmysel svojho života na zemi.

418. Vieme, čo Boh od nás veriacich žiada. Vieme to a často podľa toho nekonáme.

419. Boh, vo svojej добрote, každému človeku dáva možnosť mu uveriť. Preto spasený môže byť každý človek, aj ten, čo žil pred Kristom, aj ten, čo sa s učením Krista nestretol.

420. Peniaze nie sú zlé. Sú potrebné, aby sme mohli plniť svoje poslanie na zemi, v zhode s vôľou Božou. Peniaze a moc všetkého druhu, nesmú vytlačiť Boha z prvého miesta, ktoré mu právom patrí. Nesmú sa stať otrokárom, vrahom života na zemi a následne, večného života.

421. Pred Bohom je väčší ten, kto dokáže čím lepšie využiť svoje schopnosti pre prospech ľudstva.

422. Každý vidí svoje šťastie v niečom inom. Pre kľúč k šťastiu je teba si vypracovať vzorkovnicu.

423. Boh nám dáva do roka 8 760 hodín. Sociológovia hovoria, že 3 000 hodín venujeme spánku, 3 600 hodín práci, 900 hodín sýteniu tela, 600 hodín toalete, viac ako 500 hodín televízii ...a Pánu Bohu?

424. Bohatstvo nie je prekážkou k spáse, ako naopak, aj núdza, nedostatok môže byť prekážkou k spáse.

425. Boh ma miluje, a ja ho nechcem raňiť hriechom.

426. Nik sa ešte nežaloval, že miloval Boha, lebo skutočná láska k Bohu je veľkým obohatením a prínosom pre život - ako vo vnútornom duševnom živote, ale i v spoločenskom.

427. Veľkosť svojej viery poznávame po dielach, ktoré konáme.

428. ...aby sme poznali pravdu a si ju zamilovali.

429. Je správne, že si uvedomujeme moc pýchy, ktorá budí klamstvo, je pri zrode nepravdy a ničí objektívny pohľad. Pýcha spočíva na tom, že si človek pripisuje zásluhy a zabúda, že všetko dobré, čo dostal od Boha. Pýcha sa protiví Bohu.

430. Kto pácha hriech a nechráni sa hriechu, nech nenosí kríž ako ozdobu.

431. Aj keď sa o pýche málo, alebo vôbec nehovorí, je potrebné nielen začať o nej hovoriť, ale najmä sa jej vo svojom živote zriecť. Pýchu nielen odstráňme, ale dovoľme, aby jej miesto zaujala pokora a poníženosť.

432. Vždy byť pripravený stretnúť sa s Bohom - Sudcom.

433. Boh prichádza v rôznych hodinách dňa a noci, ale aj za rozličných okolností. K stretnutiu môže dôjsť na lôžku, ale aj za volantom, pri športovom výkone i po výbuchu hnevu či hádke.

434. Dary, ktoré sme dostali, máme využiť, aby sme sa čím viac snažili podobať sa svojmu Bohu. A to je pravý zmysel a cieľ každého pravého nasledovníka Krista!

435. Pokorný človek nepozera na to, akí sú iní, ale na seba, aký má byť on.

436. Pokorný človek si uvedomuje, že je potrebné zachovať si objektívny pohľad.

437. Je potrebné, aby si človek bol vedomý toho, čo je jeho poslaním na zemi. Život na zemi nie je cieľom človeka.

438. A aké je to krásne, keď počas dňa si viem povedať, že to nesmiem, to si nemôžem dovoliť a zas naopak, že viem využiť, čo môžem, smiem i mám.

439. Nik z nás nie je na svete ako produkt náhody.

440. Čo osoží zdroj svetla, ktorý nemá svoju silu?

441. Vždy viac si osvojovať Kristovo chápanie života.

442. Aký je môj doteraz žitý život? Páči sa Bohu? Akú hodnotu má pred Bohom?

443. Pribúda nám rokov a to je mementom, že sa naše stretnutie s Bohom blíži.

444. Máme okolo seba mnoho slabých vo viere, neumenšime, prípadne neuhasme knôtik, nedolámme nalomenú trstinu, ale práve naopak.

445. Eucharistia - to nie je iba najväčší prejav Lásky, ale i živá prítomnosť Pána Ježiša pod viditeľnými znakmi. Je to základná pravda o Eucharistii nesúca Božskú pečať autentičnosti.

446. Ďakujeme Ježišovi za vzácny návod na náš kresťanský život.

447. Je správne, keď ku spáse svojej duše pristupujeme vážne a zodpovedne.

448. Poprosme Ježiša, aby sme vo svojom živote vždy zachovali vernosť voči Bohu, boli zodpovední k darom, ktoré sme od Boha dostali a vždy vzdávali Bohu vďaku.

449. Nehovorí sa a nekáže sa o pekle, a že to 'vyšlo z módy', to neznamená, že peklo nie je a že Spravodlivý Boh netrestá peklom.

450. Všimnime si niektoré čnosti, ktorými sa môžeme obohatiť:

Úsmev: Vieme, že s usmiateou tvárou nie len obveseľujeme svoje okolie, ale stretávame viac radosti. Smutný svätý je len smutný svätý.

Láska: Nečakajme len na lásku od iných, ale rozdávejme lásku, milujme a budme milovaní. „Kým teda máme čas, robme dobre všetkým“ (Gal 6,10). A čo príkaz lásky?

Vďaka: Je pravdou, že čím je človek starší, tým viac si uvedomuje vďačnosť. Zvlášť v modlitbe voči Bohu. Vďačnosť otvára srdcia ľudí.

Pohyb: Príslovie hovorí, že čo sa nehýbe, to zhrdzavie. Staroba to neznamená utiahnuť sa niekde do kúta, ustúpiť iným z cesty, čakať len na smrť. V starobe je múdre vedieť odpočívať v rozumnej činnosti. Koľkí vo svojej starobe objavili nové talenty a angažujú sa vo svojom okolí!

Vzdelávanie: Kresťan má byť otvorený pre všetko nové, čo ho učí žiť tak, aby získal večný život. Je čas vedieť klásť otázky sebe i okoliu a dať na ne primeranú a správnu odpoveď.

Rozdávanie: S citom a taktom sa podeliť v živote o to, čo sme sa naučili, zažili, spravili. Je správne, ak každý nový deň berieme ako príležitosť niečo zo seba darovať. Nesprávne si počína ten, ktorý sa uzatvára do seba.

Staroba je čas darovať to, na čo som v živote nemal čas, chuť, odvahu či sil.

Utrpenie: Bez utrpenia je staroba zriedkavosťou. Áno, k životu patrí aj utrpenie. Keby sme chceli ísť životom bez utrpenia, neboli by sme ani ľudia. Hovorí sa, že kto sa v starobe ráno zobudí a nič ho nebolí, nech sa nad sebou zamyslí. Kto vie trpieť, vie aj súcitiť s inými. Kto prijíma utrpenie, prijíma Boha. Keď sa človek správne a včas nepripraví na starobu, stáva sa, že prídu aj tragédie. Ak vieme od Boha prijať veci dobré, je správne, že vieme prijať aj utrpenie.

451. Čnosť, o ktorej už Aristoteles vraví, že ľudí a ich skutky robí dobrými a dokonalými, je taká dobrá a vznešená vec, že nijakému inému pozemskému pokladu sa nevyrovná.

452. Dnešný mladý človek, keď počuje slovo 'čnosť', sa zvyčajne zháči. Vie, že je to čosi dobré, ale pritom vyžaduje veľkú námahu to uskutočňovať. Je ľahšie o tom hovoriť, než žiť to.

453. Nádej sa prejavuje a živí modlitbou, celkom osobitne modlitbou Otčenáš, ktorá je súhrnom všetkého, po čom nádej vzbudzuje v nás túžbu.

454. Uskutočňovanie čnosti sa zakladá na akoby úmyselnej apatii, čiže na odstránení náruživostí a na povznesení sa nad vlastnú osobnosť.

455. Viera hľadá a dôveruje rozumu, a zároveň ho zdokonaľuje, a on, osvietený vierou, nachádza potrebnú silu povzniesť sa k poznaniu tajomstva Trojjediného Boha. Rozum človeka sa neznehodnocuje a ani sa neznižuje tým, že dáva súhlas k obsahu viery. Naopak.

456. Majstrom je ten, kto prijíma každú záľubu v miernosti a v miere; kto ohraničuje svoju túžbu len na tie záľuby, čo neznepokojujú dušu.

457. Viera, ktorú by sme mohli dokázať, by už nebola vierou. Kto ju príliš dokazuje, dokazuje príliš málo. Bolo by domýšľavosťou, ba pýchou, keby si človek chcel namýšľať, že môže poznať Boha sám zo seba. Boh môže byť poznaný jedine s pomocou Boha.

458. Aby sme mohli povedať verím, ja verím, musíme byť ochotní zapierať sa, darovať sa, byť pripravení obetovať sa, odriekať sa, mať veľkorysé srdce...

STÁLE AKTUÁLNE BOŽIE SLOVO NA KAŽDÝ DEŇ

Web stránka

P. prof. ĽUBOMÍRA STANČEKA, PhD., CM

Na stránke časom nájdete:

- viac ako 100 e-kníh - homílie, vedecké, romány, zborníky a články
- viac ako 3000 homílií na roky A, B, C, i tématické
- viac ako 2920 denných meditácií
- viac ako 300 nahrávok z duchovných cvičení pre zasvätených i laikov
- divadlá s náboženskou i dedinskou tematikou
- Herbár myšlienok Ľubomíra Stančeka

Ak máte záujem o

DENNÉ MEDITÁCIE ĽUBOMÍRA STANČEKA,

pošlite svoju e-mailovú adresu na:

evanjelizacia@evanjelizacia.eu

a odkaz na text i nahrávku Vám bude

na Váš e-mail denne zadarmo zasielaný

Ľubomír Stanček

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančeka 8.

Vydala
Misijná spoločnosť sv. Vincenta de Paul
v roku 20114

Prvé vydanie

ISBN 978-80-89570-07-2
EAN 9788089570072

BOH *je Láska*

Boh je
vždy a všade s nami,
len sa treba zastaviť
a zahĺbiť do seba
- napiť sa živej vody Lásky.

On je ten zdroj, ktorý dáva
silu k prekonávaniu
všednosti dňa,
prekonávaniu seba samého
a dávaniu sa z lásky iným.